

La mesura dels nostres dies, el darrer d'Auschwitz i després

A la web de Club Editor hi llegim la biografia de Charlotte Delbo que comença així:

Charlotte Delbo va néixer a Vigneux-sur-Seine el 1913 i a Ravensbrück el 23 d'abril de 1945 en ser alliberada del camp.

TEXT > MERCÈ BARNADAS

Un segon naixement col·lectiu que retrata a *La mesura dels nostres dies* (Club Editor, 2019) una obra coral sobre el retorn dels camps nazis d'un grup de deportades. Unes dones que van lluitar amb la Resistència durant l'ocupació alemanya a França, un combat que és la llavor d'una consciència solidària que marcarà la seva supervivència als camps. Aquest volum és el darrer de la trilogia *Auschwitz i després* però Club Editor ha començat per aquí, oferint-nos un dolorós viatge amb cronologia inversa.

Així doncs, què passa quan es posa el peu a terra en baixar del tren que et torna a casa? Delbo no generalitza, cada experiència és única i cada dona emprèn una vida diferent. Vint anys després, Delbo busca les seves companyes, entra a dins de les seves cases i comparteix amb nosaltres una intimitat que ens corprèn.

Algunes s'han casat, altres no, algunes tenen fills, altres no, algunes han pogut enfrontar-se a una vida insubstancial, altres no.

“La vida que volíem recuperar quan dèiem “Si torno...” havia de ser gran, majestuosa saborosa. ¿És

culpa nostra si la vida que hem recuperat a la tornada és insulsa, mesquina, trivial, lladre, si hem vist les nostres esperances mutilades i els determinis traïts? Per molt que sàpiga que no és culpa meva, em sento culpable. He enganyat els nostres morts i m'he traït a mi mateixa en les meves ambicions, en les meves aspiracions. Em fa vergonya adaptar-me.”

La veu de l'autora, poètica, es va intercalant entre els relats.

**No sé
si encara podreu fer
alguna cosa amb mi.
Si teniu el valor d'intentar-jo...**

Una disparitat de vides que no exclou el sentit de l'humor.

“No sé per què, a la Mado se li ha ficat al cap que si també haguessin deportat al seu marit tot hauria estat més fàcil. Mira'm a mi, amb el marit que tinc. Ens vam conèixer deu anys després de tornar. Ell tenia vint-i-nou anys i jo vint-i-sis. Ell venia de Buchenwald i jo d'Auschwitz. Sense tenir els mateixos records, teníem les mateixes referències, el mateix codi, parlà-

vem el mateix llenguatge. Doncs bé, ¿saps què ha passat? Després de vint anys de matrimoni ja només hi ha un deportat a la parella: ell. Com que el van deportar, de seguida es cansa. Com que el van deportar, no pot anar a dormir tard, s'ha de ficar al llit havent sopat. Com que el van deportar...”

Delbo va ser dona de teatre, molt crítica durant tota la seva vida amb les situacions d'injustícia, ja fossin a Grècia, a Argentina o a la URSS. Fins i tot té textos sobre el procés de Burgos de finals dels 70. Una autora en procés de descoberta fora i dins del seu propi país i que aquí tenim la sort de trobar publicada per una de les editorials catalanes de referència.

El segon volum inclou els altres dos llibres del tríptic: *Un coneixement inútil* i *Cap de nosaltres tornarà*, que és el títol del volum que escriu tot just sortir del camp però que deixa al calaix durant molts anys perquè per Delbo la seva obra és literària i necessita el repòs del temps “no es tracta de dolor, es tracta de llenguatge”. Un llibre del qual us en parlarem en una altra ocasió. La traducció de tota la trilogia ha estat a càrrec de Valèria Gaillard.